

မြပုလဲသွယ်

အလွမ်းကိုထားရစ်ခဲ့

အခန်း(၁)

မိုးကသည်းထန်သလို လေကလည်း ပြင်းပြင်းကျနေ၏။ မရပ်မနား တစ်မိမိမိ ရွာသွန်း နေသော မိုးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရေစီးကြောင်း လေးကို ဖန်ဆင်းယုံ စူးစိုက်လျက် တွေဝေ ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။ မိုးနှင့်အတူ လေကပါ ရောနှော မွေနှောက်ခြင်းကြောင့် အဖိုးတန် အဖြူ ရောင် ဇာခန်းဆီးရှည်ကြီးမှာ လေအလိုက် လွင့်ချင်တိုင်း လွင့်လျက် ပေါ် လစ်ရောင် ဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ကြမ်းခင်းပြင်မှာ ရွှဲစိုလျက်ရှိ နေသည်။

ဖန်ဆင်းယုံ၏ မျက်နှာနှင့် ဆံပင်၊ ပခုံး၊ ရင်ဘတ်တို့တွင် မိုးရေစက်တို့ ထိ မှန်ခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အရေပြားတို့ အေးစက်နေသည့်တိုင် နေရာက မလှုပ်မရွေ။ လေပြင်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်တိုင်း အေးစက်စူးရှသည့် လေထုက ဖန်ဆင်းယုံ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရက်စက်စွာ ထိုးမွေ သွား သော်လည်း သူမရင်ထဲက ပြင်းထန်လှသော အပူမီးကို ငြိမ်းသတ်ရန် အနည်းငယ်မျှပင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ချေ။

မိုးရေစက်များကို သဲသဲမဲမဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်တိုင် ဘာကိုမှမမြင်။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဝိညာဉ် လွတ်ချင်တိုင်း လွတ်လျက်ရှိရာ ကော့ရွှန်းသော မျက်တောင်ကြီးများအောက်ရှိ အမြဲလို နက်မှောင် တောက်ပလျက်ရှိသော မျက်ဝန်းအစုံမှာ အရောင်အဆင်းမဲ့စွာ မှေးမှိန် ဖျော့တော့လျက်ရှိ၏။

ငိုရလွန်းသဖြင့် ဖန်ဆင်းယုံတွင် မျက်ရည်မကျန်တော့ဟု ထင်မိသည် အထိ မျက်လုံးအစုံ ကျိန်းစပ် ဖူးရောင်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း

စွန့်ခွာသွားသူက သူမထံသို့ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်
ချေ။

မိုးရေစက်တို့ စိုရွှဲထိမှန်ထားသဖြင့် ဖန်ဆင်းယုံ ခန္ဓာကိုယ်
ကောက်ကြောင်းမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်လာ၏။ ထိုအလှအပများကြောင့် မောင်
က သူမကို ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီးလေးနှင့် တူသည် ပြောတုန်းက ဖန်ဆင်း
ယုံမှာ အရှက်သည်းစွာဖြင့် မောင့်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာဝှက်လျက် ကြည်နူး
ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ရယ်လိုက်တိုင်း အရောင်တဖျတ်ဖျတ်
လင်းလက် တောက်ပသွား တတ်သည့် မျက်လုံးအစုံကို မောင်က အချစ်ဆုံး
ဟု ပြောခဲ့သည်ကို အခုထိမမေ့။

နောင် ဘယ်သောအခါမှလည်း မေ့ပစ်မည်မဟုတ်။ ဖန်ဆင်းယုံအသားက
ဝင်းဝါဖြူနုနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း လည်တိုင်ရှိ အကြောစိမ်းလေးများကို
မြင်သည်အထိ ပါးလွှာနူးညံ့သော အသားအရေ ပိုင်ရှင်မျိုးဖြစ်ကာ အရပ်
မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန် ပြည့်တင်းသွယ်လျ၍ ရောမနတ်ကညာလို ပန်းပုဆရာ
စိတ်ကြိုက် သွန်းထုထားသော အလှပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်က
ဖန်ဆင်းယုံကို အသည်းစွဲ အရူးအမူး ချစ်ခဲ့သည်။

အရာရာတိုင်းကို ထက်မြက်စူးရှစွာ ကြည့်မြင်တတ်သည့် မျက်လုံးရွဲ့ကြီး
များ၊ ပြည့်ဖြိုးသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ သေးကျဉ်းသောခါး၊ စင်ရော်တောင်
မျက်ခုံး၊ ဖြောင့်စင်းလုံးဝန်းသော နှာတံအကျ၊ လည်တိုင်ကြော့ကြော့နှင့်
ဖန်ဆင်းယုံက ဘယ်လိုပင် ဝတ်စားပြင်ထားထား မြင်သူတကာ မငေးဘဲ မ
နေနိုင်အောင် အလှစွမ်းအား ရှိသူဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် သူမ မြတ်နိုးသော မောင့်
ကိုတော့ သူမ အလှအပ တွေက မဆွဲဆောင် မညှို့ငင်နိုင်တော့ပြီထင်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မိုးသံလေသံမှတစ်ပါး မည်သည့်အသံဗလံမှ မ
ကြားရအောင် ဆိတ်သုဉ်း ငြိမ်သက်နေသည့်ကြားမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြား

ရလိမ့်နိုးနှင့် မျှော်လင့်ကြီးစွာ နားစွင့် လျက်။

သူမ ဘာကို နားစွင့်နေမိပါသနည်း။

မောင့်အလာကိုလား။

ဒါမှမဟုတ် ကြည်သာရွှင်ပျစွာ ရယ်မောတတ်သည့် မောင့်ရယ်သံကို လား။

သေချာသည်က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဖန်ဆင်းယုံတစ်ယောက်တည်း အတွေး လွန်ခဲ့သည့် ညပေါင်းများစွာ။ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရသည့် ည တွေ။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လခန့်က တစ်ခုသော ညနေခင်းမှာ ဖန်ဆင်းယုံ ဒီနေရာ လေးမှာ ရပ်နေခဲ့ဖူး သည်။ မျှော်လင့်ခြင်းများစွာ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု တွေ၊ ပြိုအက်မွကြနေသော စိတ်တွေ တစ်စစ ပဲ့ကြွနေသည့် နှလုံးသား တွေနှင့် မောင့်မျက်နှာကို အရူးတစ်ယောက်လို ဆွံ့အငြိမ်သက်စွာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို တွေတွေလေး စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က မောင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပြီး ဖန်ဆင်းယုံကို ကျောခိုင်းထားသည့် အနေအထားနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ငြိမ်သက်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

"မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ယုံရယ်"

"ခွင့်မလွှတ်နဲ့ ဟုတ်လား"

ဖန်ဆင်းယုံက မောင့်ပြောစကားကို နောက်မှာ တိုးတိတ်စွာ လိုက်လံ ရေရွတ်ကြည့်ရင်း သူမ မျက်ဝန်းအစုံရှေ့က လူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင် ဖူးသူတစ်ယောက်လို အထိတ်တလန့် စူးစိုက် ကြည့်နေမိသည်။

"ရှင် ရူးနေပြီလား မောင်၊ ရှင် ရူးနေပြီ"

"ဟင့်အင်း မောင် ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူး၊ မောင့်ကို ဘယ်မှ သွားခွင့်မပြု နိုင်ဘူး"

သွေးပျက်နေသော ဖန်ဆင်းယုံအသံက သွေ့ခြောက်နေသလို လှပသော မျက်နှာကလည်း သွေးမရှိသလို ဖြူဖျော့ပြာနှမ်းသွားကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေ၏။

"ယုံကို မသနားတော့ဘူးလား မောင်ရယ်၊ ယုံကို မချစ်တော့ဘူးလား၊ ယုံ မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ၊ မောင်စိတ်ဆိုးအောင် ယုံ ဘာများလုပ်မိလို့လဲ မောင် ရယ်"

ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသော မောင့်ကိုယ်ကြီးကို ဖန်ဆင်းယုံ အလန့်တကြား ဖက်တွယ်ရင်း အေးစက်ငြိမ်သက်နေသော မောင့်ရှေ့မှာ တိုးလျှိုးတောင်းပန်စကား တွေ တွင်တွင်ဆိုနေမိသည်။

မောင်က ဖန်ဆင်းယုံကို ထားရစ်ခဲ့တော့မည်တဲ့။ ပြီးတော့ သူမမဟုတ် သည့် တခြား တစ်ယောက်စီကို အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားတော့ မည်။ ထိုအခြေအနေကို ဖန်ဆင်းယုံက ဘာမှမဖြစ်သလို ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်။

မောင့်ကို ဖန်ဆင်းယုံ ချစ်သည်။ ထို့အတူ မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖန်ဆင်းယုံဆိုသည့် သူမကို သိပ်ချစ်လို့ ချစ်သူနှစ်ဦး အတူ ထာဝရနေနိုင်ဖို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်မှာ ဒီနေ့ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ်တိတိ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ မောင်က ဖန်ဆင်းယုံကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့ထားပေ မဲ့ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့်အတူ သူ့ရင်ခွင်မှာ မှီတွယ်ထား သော ဖန်ဆင်းယုံ ကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာ ဖယ်ခွာစေလိုက်သည်။

မောင့်မျက်နှာကို ချောက်ချားစွာ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မောင်က ဖန်ဆင်း ယုံ မျက်နှာလှလှ လေးကို စိတ်မသက်သာသလို ငုံ့လျက် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဒီမနက်ကပဲ ဖန်ဆင်းယုံနှင့် မောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သည်း သည်းထန်ထန် ချစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ အခုတော့ ထိုအချစ်တွေက မောင်နှင့် မသက်ဆိုင်တော့သလို အလှမ်းကွာဝေး သွားခဲ့ပြီထင်သည်။

မောင့်ကိုကြည့်နေရသည်မှာ မောင်နှင့်ပင် မတူတော့။ မောင်နှင့်တူလှ သော တခြားသူ တစ်ယောက် သူမနား ရောက်နေသလို ထင်မိသည်။

"မောင်"

"မောင် ယုံကို ဆက်ပြီး လိမ်ညာမနေချင်တော့ဘူး ယုံ၊ မောင့်ကိုသာ ခွင့်မ လွှတ်ပါနဲ့၊ ယုံ မုန်းချင်သလောက် မုန်းလိုက်ပါကွယ်"

မောင့်အသံက တိုးတိတ် ညင်သာလှပေမဲ့ ဖန်ဆင်းယုံနားထဲမှာ ပြင်းထန် ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲသွားသလို ထင်ရသည်။ ဖန်ဆင်းယုံ ဘာမှပြန်မ ပြောနိုင်။ မောင့်ကိုသာ စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒါတွေဟာ တကယ်မဟုတ်ဘူး။

ဖန်ဆင်းယုံ အိပ်မက်မက်နေတာပါဟု သူမစိတ်ကို လိမ်ညာလှည့်စားဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မရ။ မောင့်မျက်နှာ အနေအထား၊ မောင့်စကားလုံးတွေက သူမကို တကယ်အလေးအနက် ပြောနေ ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ထောက်ခံနေ၏။

ပျက်ယွင်းအိုစာနေသည့် မောင့်မျက်နှာပေါ်က နာကြည်းရိပ်တွေကို မြင်ရုံ ဖြင့် ဖန်ဆင်းယုံ သိနေသည်။ သူမကို မောင် တကယ်ပဲ ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲကာ ထားရစ်ခဲ့တော့မည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနဲ့ နာကျင်ကွဲကြဲနေ သော သူမနှလုံးသားကို မောင် မမြင်တွေ့နိုင်တော့ဘူး တဲ့လား။

"မောင် သူ့ကို အဲဒီမိန်းမကို ချစ်သလားဟင်၊ ဖန်ဆင်းယုံထက်လေ"

မောင့်ကိုယ်ကြီး တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား

ဖြစ်သွားပေမဲ့ မောင့်နှုတ်ဖျားက ဘာမျှမပြော။ မောင့်မျက်လုံးတွေထဲကို ဖန်ဆင်းယုံ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲ နာကျင်ရခြင်းတွေ အစား ဒေါသနှင့် ခံပြင်းမှုတွေ အစားထိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

"ပြောလေ၊ ယုံ မေးနေတာကို မောင်ဖြေစမ်းပါ"

မောင့်ပခုံးတွေကို ဖန်ဆင်းယုံ တွန်းထိုးမိသည်။ ဒေါသတကြီးနှင့် မောင့် ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဒေါသတကြီး လေထဲမှာ ဂွေ့ယမ်းနေသည့် ဖန်ဆင်းယုံ၏ သွေးပျက် နေသော မျက်နှာကို မောင် ကိုယ်တိုင် ငုံ့ကြည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ချစ်တယ်လို့ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လည်း မပြောတတ် တော့ဘူး၊ ကိုယ်သိတာက ကိုယ်ဒီက ထွက်သွားမှဖြစ်မယ်"

အားလုံးကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်ဟန်။

ဖန်ဆင်းယုံ ဘယ်လိုပဲတားတား မောင်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည် ပြင်ဆင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မောင့်မျက်လုံး၊ မောင့်နှုတ်ခမ်းများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဖန်ဆင်းယုံ တပ်အပ်သေချာ သလိုက်ရပါပြီ။

"မောင်ရယ်"

မောင်နှင့် အတိုက်အခံ ဆက်ပြောရန် ဖန်ဆင်းယုံမှာ အင်အားမရှိတော့ သလို ဖြစ်သွားရကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်မိတော့ ခြေထောက်အစုံမှာ နင်း ထားသည့် ကော်ဇော နက်ပြာရောင်ကြီးတွေဆီ ရောက်သွားသည်။

နူးညံ့အိထွေးသော နက်ပြာရင့်ရောင် ကော်ဇောကြီးတွေမှာ ပန်းနုရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ အပွင့်အခက်များနှင့် အဖြူရောင် အနားသတ်ထားလျက် အဖြူရောင် ကုလားထိုင်တွေနှင့် လိုက်ဖက် လင်းလက်တောက်ပနေ၏။

ဒီအခန်းကြီးကို ဤသို့ လှပရှုမောဖွယ်ရာဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းယုံ

စိတ်ကြိုက် အချိန်များစွာ ယူပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။ အခန်းထဲရှိ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတွေအားလုံး ရှားပါး၍ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်ကာ ဈေးကြီး ပေးဝယ်ခဲ့ရတာတွေချည်း ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းနှင့် ကျက်သရေရှိခြင်း ကိုပါ ခံစားကြရ သည်။ ဖန်ဆင်းယုံအတွက် ပျော်စရာအတိ ပြီးပြည့်စုံသည့် ဘဝကို ဤအခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းတွေက အတူပါဝင် အားဖြည့်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ထိုအရာတွေအားလုံး ဖန်ဆင်းယုံအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့သည့် အရာတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေပြီ။

အထီးကျန် ခြောက်သွေ့ခြင်းနှင့် နာကျင်ကြေကွဲစွာ ဆွတ်ပျံ့ လွမ်းမော ဖွယ်ရာ ခံစားချက်တွေ ပြည့်လွန်းလာသည့် အခန်းကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော ချစ်သူနှစ်ဦး ရှိကြသည့်အနက် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည့်နယ် ဖန်ဆင်းယုံ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲလာ၏။

တစ်စစီ ကြေမွသွားပြီးနောက် ပြန်လည်ဆက်စပ်၍ မရနိုင်တော့သလို အခန်းထဲရှိ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားသလို ထင်မိသည်။

"ယုံကို အစက ဘာလို့မပြောတာလဲဟင်"

ဖန်ဆင်းယုံ အသံမှာ တုန်ယင်ဖျော့တော့လျက် ကိုယ့်အသံကိုယ် ပြန်မမှတ်မိချင်။ မချီမဆုံ ခံစားနေရသော သူမအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မောင်ကိုယ်တိုင် တုန်လှုပ်နေတာကို မြင်ရပေမဲ့ ဖန်ဆင်းယုံကို စိတ်သက်သာရာရစေမည့် စကားအလှကို ရုတ်တရက် ရှာဖွေမတွေ့နိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။

သို့တိုင် မောင့်နှုတ်ဖျားက ထွက်လာသည့် စကားလုံးတိုင်း စကားလုံးတိုင်း ဖန်ဆင်းယုံ၏ အသည်းနှလုံးကိုရော၊ ဖန်ဆင်းယုံ၏ ဘဝကိုပါ တစ်စစီ တစ်စစီ မွေ့ကြေအောင် နင်းခြေမည့် စကားလုံးတွေချည်း ဖြစ်နေမည်ကို

က သူမသာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

"မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း အစက ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ပေမယ့် ယုံ နားလည်အောင် မောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး ယုံရယ်"

"ပြန်ပြောဖို့ တော်တော်ခက်တဲ့ စကားပေါ့ ဟုတ်လား၊ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဟလို့ တောင် မရနိုင် တော့တဲ့ နက်ရှိုင်းမှုတွေနဲ့ပေါ့"

ရင်နာသံဖြင့် ဖန်ဆင်းယုံ ဆိုလိုက်သည်။ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်ချင်း စီးကျလာ၏။ ဒီလူကို ဖန်ဆင်းယုံ သိပ်ချစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်တော့မှ မုန်းမေ့နိုင်စရာမဟုတ်သလို ဒီလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ရက်ရက်စက်စက် လမ်းခွဲရလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

အခုတော့ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဖြစ်လာပြီ။ အချစ်တို့ဖြင့် အမြဲပျော်ဝင်နေသော အကြည့် များဖြင့် မောင့်မျက်နှာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြည့်လာခဲ့သည့် နူးညံ့ရွှန်းလဲ့သည့် ဖန်ဆင်းယုံ မျက်လုံး တွေမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလာသည်။

မောင့်အကြောင်းကို ဖန်ဆင်းယုံသိသလို ဖန်ဆင်းယုံအကြောင်းကို မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖန်ဆင်းယုံနှင့် မောင် အခုမှ တွေ့ကြုံ ချစ်ကြသူတွေမဟုတ်။

ဆေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကတည်းက မဟော်ဆိုသည့် မောင့်ကို ဖန်ဆင်းယုံ စိတ်ဝင်စားခဲ့ သလို ဖန်ဆင်းယုံဆိုသည့် အလှဘုရင်မကို မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ရာမှ သူမ၏ အချစ်ကို ရော၊ ဘဝကိုပါ မောင့်လက်မှာ ရိုးမြေကျသည်အထိ အပ်နှင်းခဲ့သူ။

ဖန်ဆင်းယုံကို ချစ်လှပါသည်၊ မြတ်နိုးလှပါသည်ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာဆိုခဲ့

သော မောင်က အခုတော့ သူမမဟုတ်သည့် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ပိုချစ် ပိုမြတ်နိုးခဲ့ပါသည်ဟု ဆိုလာခြင်းမှာ နွေခေါင်ခေါင်မှာ ပြင်းထန်သော လျှပ်စီးမိုးကြိုး ပစ်ချခြင်းထက် အဆပေါင်းရာထောင်မက ပြင်းထန်ဆိုးရွားသည်ဆိုတာ မောင်ကိုယ်တိုင် မသိနိုင်လေရောသလား။

"အခု မောင် ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာကိုရော မောင့်ကိုယ်မောင် သိရဲ့လားဟင်၊ ယုံအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ ပြီးတော့ ယုံကိုပဲ အမြဲချစ် နေလိမ့်မယ်လို့"

"ယုံကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်"

"ချစ်တယ် ဟုတ်လား"

မျက်ရည်တွေကို လက်ချောင်းများဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။ ရှိုက်သံမပါ သည့်တိုင် ရောထွေးနေသည့် ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောနေရသော ကိုယ့်အသံကိုယ် သဘောမကျနိုင် ဖြစ်လာ၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ရင်ပွင့်မတတ် အိပ်ရာထက်မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ငိုယိုလူးလိမ့် ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ မောင့်ထံမှ အညှာတာကင်းစွာ ရက်စက်စိမ်းကားမှုနှင့် သစ္စာဖောက် ခြင်းတွေအပေါ်မှာ အပြင်းအထန် စွဲချက်တင် ရင်ဖွင့်လိုသည်။

မောင့်ထံမှ စကားလုံးတိုင်း၊ အပြုအမူတိုင်းအားလုံး ဖန်ဆင်းယုံ၏ ရင်ကို ခွဲပြီး အသည်းကို နင်းခြေနေခြင်းကို မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း သိလျက်နှင့်။

"ယုံကိုချစ်တဲ့လူက ယုံအသည်းကို ခွဲ၊ ယုံဘဝကိုဖျက်ဆီးပြီး တခြားမိန်းမ ရင်ခွင်ထဲကို ထွက်သွားမယ်ပေါ့၊ မောင်ပြောစမ်းပါ အဲဒီမိန်းမက ယုံထက် ဘာများသာနေလို့လဲ၊ ဘယ်လောက် များ ချစ်စရာကောင်းနေလို့လဲ၊ ယုံထက် မောင့်ကို ပိုချစ်နိုင်မယ်ထင်လား"

"မောင်ပြောပါ။ ယုံမေးတာကို ဖြေစမ်းပါ မောင်ရယ်။ ယုံထက် အစစအရာရာ သာတယ်ဆို လည်း ထားပါတော့။ ယုံလောက်မှ မလှမပတဲ့ မိန်းမကိုမှ မောင်က တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်နေရုံမပြီးဘူး၊ အခု အဲဒီမိန်းမဆီကို အပြီးသွားမယ်ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး ရှင့်ကို ယုံ ဘယ်တာမှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ အခုဘဝရော နောင်ဘဝရော ရှင် ဝဋ်ကိုလည်စေရမယ် သိလား။"

ယုံအသံက စူးစူးရှရှ၊ ငိုလည်းငို ဒေါသလည်းထွက်နှင့် ဖန်ဆင်းယုံက သူမစိတ်ကို မထိန်းနိုင် ဘဲ မောင့်ကိုယ်ကြီးကို ထုသည်။ ရိုက်သည်။ မျက်နှာကို ကုတ်ခြစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

"ယုံရယ်"

မောင်က ဖန်ဆင်းယုံ လက်တွေကို အင်အားမစိုက်ရဘဲ အသာအယာ ဖမ်းချုပ်ထားသည်။ တကယ်တော့ ယုံ အခုလိုခံစားနေရတာတွေကို မောင်ကိုယ်တိုင် မကြည့်ရက်။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲ နေမှန်း သိပေမဲ့ မောင့်ထံမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုက ပြန်ပြင်ဆင်ရန် လမ်းမရှိ။

ယုံကို သနားလှသော်လည်း ယုံမာနကို မောင်ကသိသူ၊ ထို့ပြင် မောင့်မှာ ယုံထက် သနားရမည့်သူ၊ စာနာတဲ့ကွက်ရမည့်သူက ရှိနှင့်နေခဲ့လေပြီ။

"မောင် စိတ်မကောင်းပါဘူးယုံရယ်၊ မောင့်ကို ရိုက်ပါ၊ ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ၊ ယုံ ဒီလောက် ခံစားနေရတာကြည့်ပြီး မောင့်ရင်ထဲ မချီလွန်းလို့ပါကွယ်"

"မောင့်ရင်ထဲ မချီလွန်းလို့ပါ ဟုတ်လား"

မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ ပိုက်ထွေးခြင်း ခံထားရသည့်အဖြစ်ကို နာကျင်စွာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေသည့် ကြေကွဲထိခိုက်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မောင့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဖန်ဆင်း

ယုံတစ်သက် ဤမျှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အိုစာနေသော မောင့်အသွင်ကို မမြင်ဖူးသလို အရူးမလေးတစ်ယောက်လို သွေးပျက်တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသည့် ဖန်ဆင်းယုံ၏ အဖြစ်ကိုလည်း မောင့်တစ်သက် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

"ယုံကိုချစ်ရင် ယုံကိုသနားရင် ဟိုတစ်ယောက်ဆီကို မောင် မသွားပါနဲ့ တော့လားကွယ်"

မောင့်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသဖြင့် ယုံ အသည်းထဲမှာ ခါးသီးစွာ နာကျင်လာသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မောင့်ကို တခြားတစ်ပါးသူ လက်ထဲ အလွယ်တကူ ပါမသွား အောင် ကြိုးစားချင်မိသည်။

ဖန်ဆင်းယုံကို ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည်ဟု အမြဲဆိုခဲ့သည့် မောင်လိုလူ တစ်ယောက်မှာ သူမ လောက်မှပင် မလှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းကလည်း အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်စရာပါ။

"သူ့ကို မောင် တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ရယ်၊ သေချာစဉ်းစားပါဦးကွယ်"

"မောင် သေချာစဉ်းစားပြီးပါပြီ ယုံရယ်၊ မောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်တယ်"

"ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ် ယုံ၊ မောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်တယ်"

ဖန်ဆင်းယုံ မောင့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေလျက်က ဘာကိုမှမမြင်။ ဘာကိုမှလည်း နားမလည်နိုင်တော့။ ဖန်ဆင်းယုံ ဆိုသည့် သူမကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလှပါသည်ရဲ့လို့ အမြဲဆိုနေခဲ့သည့် မောင်က ဖန်ဆင်းယုံမဟုတ်သည့်

တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ကိုလည်း ဖန်ဆင်းယုံကို ချစ်မြတ်နိုး သလို ချစ်ခဲ့ ပါသည်တဲ့။

"ယုံနဲ့ မောင့်ကြားမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုများ ကွာခြားမှုတွေ ရှိနေလို့ အခု လို့"

ယုံအသံက ဆို့နှင့်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ကွယ်ပျောက်သွား၏။

"ယုံမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး ယုံ၊ အပြစ်အားလုံးဟာ မောင့်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ ရတာပါ။ မနှစ်က ကွင်းဆင်း ဆေးကုသရင်းက"

"မနှစ်က ဘုရား ဘုရား ယုံလည်း ဘာမှမသိခဲ့ရပါလား၊ ပြီးတော့ ဘာမှမ ကြာလှတဲ့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် နဲ့ အိမ်ကမိန်းမကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ မယ်ဆိုတာ မောင့်စိတ်တွေ ပုံမှန်မှ ဟုတ် သေးရဲ့လား မောင်ရယ်"

"ယုံနဲ့ မောင်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အပြုကွဲခံပြီး အဲဒီမိန်းမဆီ သွားမယ် လို့ မောင်ပြောနေတာ မောင် ရူးနေလို့ပဲဖြစ်မယ်"

"သူ့ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါမောင်"

ဖန်ဆင်းယုံ အသံက ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာသည်။ မျက်ရည်တွေကို လည်း လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

မောင်က ဖန်ဆင်းယုံ၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို စိတ်မကောင်းသလို ငေးနေ၏။ တကယ်တော့ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း လှပသော မြတ်နိုးစရာ ချစ်ဇနီးချောကို ဤသို့ မပြုရက်။ မပြုချင်။ ဖန်ဆင်းယုံ သူ့ကြောင့် အခုလို ခံစားကြေကွဲ နာကျင်နေရသည့် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်နေရ ခြင်းကိုပဲ သူ့ကိုယ် သူ နာကျင် စက်ဆုပ်နေမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မှာ တခြား ရွေးချယ်စရာလမ်းက မရှိ။ ဖန်ဆင်းယုံက

မိန်းမနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပေါင်းသင်းသည့် ယောက်ျားမျိုးကို အလိုမရှိ။ လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းလှသော သူမကို အမည်ဆိုးကြီးနှင့် မကျန်ရစ်စေလိုသည်မို့ သူ ဤအိမ်က ထွက်ခွာမှဖြစ်တော့မည်။

ထိုထက်ပို၍ သူ့ဘက်က ဘာမှမတတ်နိုင်။ တစ်ခုပဲ သူမကို ပြောစရာရှိသည်။ မဟော်ဆိုသည့် သူ့ကို ဖန်ဆင်းယုံကိုယ်တိုင် ဘယ်သောအခါမှ ခွင့်မလွှတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ခမ်းနားလှပမှုအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကျက်သရေရှိလှသော အိပ်ခန်း ကျယ်ကြီး အတွင်းမှာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းတို့သာ ကြီးစိုးသွားတော့သည်။

အခန်း(၂)

တကယ်တော့ ဖန်ဆင်းယုံနှင့် မဟော်ဆိုသည့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ နေရာ တော်တော် များများ တူကြသူတွေဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ချောမောလွန်းသည်။ ထင်ရှားလွန်း သည်။ သွက်လက် ထက်မြက်လွန်းသည်။ အလွန်လိုက်ဖက်လွန်း၍ နတ်ဖက်သည့် ချစ်သူစုံတွဲအဖြစ် လူအများ၏ အားကျချီးမွမ်းခြင်း၊ အထင်ကြီး လေးစားခြင်းကို ခံကြရသူတွေ ဖြစ်သည်။

ဖယောင်းကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ရှိရင်းစွဲအလှကိုက ရိုးရှင်းသည်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်တတ်သည်။ ထက်မြက်သော်လည်း အရှိန်အဝါ မကြီး။ သူနှင့်အပြိုင်အဆိုင် အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုကို အလိုမရှိ။ သူ့နောက်ကွယ် ကန့်လန့်ကာကြားမှာနေပြီး သူ့ ထက်မြက်အောင်မြင်မှုကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ဖြည့်ဆည်းပေးလိုသူ။

အထူးသဖြင့် ဖယောင်းမှာ သူ့အလိုလား အတောင့်တဆုံး အရာတချို့ရှိသည်။ သူ့အတွက် လိုအပ်သော အရည်အသွေးထဲမှာ ဖယောင်း၏ အောက်ကျခံတတ်မှုနှင့် အလွယ်တကူ ကျေအေး အရှုံးပေး လိုက်လျောမှုတို့ ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်ခဲ့သည်။

ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာမဟော်နှင့် မေ့ဆေးအထူးကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဖယောင်း။ ဖယောင်းက သူနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်။ ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဖန်ဆင်းယုံ ဆိုသည့် သူမနှင့်အတူ ရှိနေသည့်အချိန် ကာလများကဲ့သို့ သူ့အနေဖြင့် စိုးထိတ်

ပူပင်ရောက်နေစရာ အကြောင်းမရှိ။

ဖန်ဆင်းယုံကိုယ်တိုင် သူ့ထက်သာသွားမည်လားလို့ အမြဲယှဉ်ပြိုင် အနိုင်လုနေဖို့ မလိုတော့။ ဖယောင်းနှင့်ဆိုလျှင် သူက အလိုအလျောက် ထင်ရှားသူအဖြစ် ရပ်တည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

ဖယောင်းထံမှ ဝပ်ဆင်းမှုနှင့် သိုသိပ်မှုတွေအားလုံး သူအလိုလား အတောင့်တဆုံး အရည်အချင်းများ အဖြစ် သိမြင်လာပြီးသည့် နောက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ပို၍ အခိုင်အမာ ချည်နှောင်ခဲ့သည့် အရာက ဖယောင်းမှာ သူ့ရင်သွေးလေး ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ရင်သွေး၊ သူ့ရဲ့ကလေးလေး။ အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ သူ အရူးအမူး လိုချင်ခဲ့သည့် ဆန္ဒကို ဖန်ဆင်းယုံက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။ သူနှင့်အတူ ဆော့ကစားဖို့ သူ့ရင်သွေး၊ သူ့သားလေးရဖို့ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကြိုးပမ်းခဲ့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးရခဲ့သည့်အဖြေက ဖန်ဆင်းယုံတွင် သန္ဓေသားမ တည်နိုင်ခြင်း၊ မြဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဖန်ဆင်းယုံ မဖြည့်စွမ်းနိုင်သည့် သူ့ဆန္ဒကို ဖယောင်းက အလွယ်တကူ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့ သည်။ အခု ဖယောင်းမှာ သူ့သား၊ သူ့ရင်သွေးလေး ရှိ နေပြီ။

"မောင်"

"ဖန်ဆင်းယုံ ပြောနေတာတွေကို ကြားရဲ့လားကွယ်၊ ဖယောင်းကို ဆက်မ တွေ့ပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ်နော်"

ဖန်ဆင်းယုံ၏ အသံက ငြိမ်သက်နေသော သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။ ထို့နောက် မဟော်က သူ့ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းလိုက်မိသည်။

"ယုံ ဖြစ်စေချင်သလို မောင့်ဘက်က လိုက်လျောပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အခုကိစ္စက မောင့်ဘက်က နောက်ဆုတ်ချင်လည်း ဆုတ်လို့ရတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်တော့ဘူး ယုံ"

"မောင်ပြောတာ ယုံ နားမလည်ဘူးကွယ်၊ သူ့ကို မောင် ဆက်မတွေ့တော့ ဘူးဆိုရင် ပြီးပြီ မဟုတ်လား"

"မပြီးဘူး ယုံ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြီးဘူးလို့ ပြောရတာလဲ"

ဖန်ဆင်းယုံ အသံက သိမ်ငယ်နေသည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်း တွေနှင့် လှိုက်ဆို့နေသည့် ရင်ကြောင့် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်လျှံလာ၏။

မောင့်မျက်နှာကို ဖန်ဆင်းယုံ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မောင့်ထံမှ အဖြေကို သူမသိလိုသည်။ ဘာကြောင့် မောင်က သူမကို စွန့်ခွာလိုသည်အထိ ဖြစ်သွားရခြင်း၏ အစစ်အမှန် သဘောထားကို သူမ မသိသေး။

သဘောလည်း မပေါက်နိုင်။ မောင်နဲ့ သူမကြားမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိ။

"ယုံမှာ မရှိတာတွေ သူ့မှာ ဘာများရှိနေလို့လဲ၊ သူက ခပ်တုံးတုံး မိန်းမ တစ်ယောက်ထက် နည်းနည်းမှ မပိုတဲ့ ရိုးရိုးအာ ပုံကြီးကိုမှကွယ်၊ မောင်ပဲ သူ့ပုံစံကို မကြိုက်ဘူးဆို၊ သူနဲ့ အလုပ်တွဲ လုပ်ရတာ စိတ်ကုန်တယ်ဆို"

"အခုနေ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ မောင် ဒီလိုပဲဖြစ်နေဦးမှာပေါ့ကွယ်၊ နောက်တော့ သူ့ကို မောင် ငြီးငွေ့ စိတ်ပျက်လာမှာပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုလည်း ယုံက"

ပါးပေါ် မျက်ရည်တွေကျလာ၏။ နင့်နင့်သီးသီး ထိခိုက်ကြေကွဲနေသော ဖန်ဆင်းယုံကို ကြည့်ကာ မဟော်ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ထိခိုက်သော

ဝေဒနာတွေ ပြည့်သိပ်လာသည်။

ဖန်ဆင်းယုံကို သူချစ်သည်။ သူမ ခံစားနေရသည့် သောက ဝေဒနာတွေ ကို မြင်တွေ့နေရခြင်း မှာ သူကိုယ်တိုင် ခံစားနေသလိုပဲ ထင်နေသည်။

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် သွားကိုသွားမှ ဖြစ်မှာမို့ပါ ယုံရယ်"

"မောင် မဖြစ်မနေ သွားရမယ့် အကြောင်းက ဘာလဲ၊ အဲဒါကို ယုံသိ အောင် မောင်ပြောပါ"

မဟော်က ဖန်ဆင်းယုံမျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား တော့ ဖန်ဆင်းယုံရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"မောင်"

ဖန်ဆင်းယုံ ဘယ်လိုမှ ဆောက်တည်ရာမရတော့။ သူမကို ကျောခိုင်းပြီး ဗီရိယဲက အဝတ်တွေ ကို ဖြစ်သလို ဆွဲထုတ်နေသည့် မောင့်နောက်ကျော ပြင်မှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

"မောင့်ကို ဘာမှဆက်မမေးနဲ့တော့ ယုံ၊ မောင်သွားချင်တယ်၊ သွားမှဖြစ် မယ် ဆိုကတည်းက မောင်ကိုယ်တိုင် သွားချင်လို့ပဲပေါ့၊ ဒါပဲ"

"ယုံ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မောင် ဒီမှာဆက်နေပြီး မင်းကို ဒီအတိုင်းဆက်ဆံ နေရင် မောင့်ဘက်က တရားရာကျပါ့မလား၊ မောင့်ထက် အပြစ်ကြီးတဲ့သူ ရှိပါဦးမလား"

"ယုံက ခွင့်လွှတ်နေပြီပဲကွယ်၊ မောင် ဒီမှာပဲဆက်နေပါ၊ ယုံ ကျေနပ်ပါ တယ်၊ ယုံတို့ ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့၊ အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို မေ့ပစ်ပြီး မောင်နဲ့ယုံ နှစ်ယောက်တည်း စိတ်သစ် လူသစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို ပြန်ပြီးစနိုင် မယ်ဆိုရင်"

ဖန်ဆင်းယုံ ကိုယ်လေးက ကျောခိုင်းထားသည့် သူ့နောက်ကျောပြင်ကို

နူးညံ့ညင်သာစွာ လာရောက် ဖက်တွယ်ထားသဖြင့် မဟော်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

နောက်ကျောပြင်မှာ စိုရွဲလာသည့် မျက်ရည်စတွေကြောင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဓာတ်တွေ ပြိုယိုလဲလှလှ ရှိနေပါသည်။ သူ၏ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းအားတွေ မပြိုလဲမီ ဒီနေရာက အဆောတလျင် ကျောခိုင်း ထွက်ပြေးရန် မှတစ်ပါး တခြားမရှိတော့သလို ထင်လာမိသည်။

စိတ်ကိုတင်းသည်။

ပြိုတော့မည့်မိုးနှယ် ညိုမှောင်သောမျက်နှာကို တင်းသည်။

"တော်ပါတော့ယုံရယ်၊ တော်ပါတော့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး"

"ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မောင့်ကို ဟိုမိန်းမဆီ သွားခွင့် ပြုလိုက်ပါလို့ ပြောဦးမလို့လား၊ အိမ်ထောင်သက် ခြောက်နှစ် တက္ကသိုလ်မှာ တွဲခဲ့တဲ့ နှစ်တွေနဲ့ပါ ပေါင်းလိုက်ရင် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမက ပေါင်းလာခဲ့တဲ့ လင်က ယုံကို စွန့်ပစ်ပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဆီ ထွက်သွားမယ့် ခရီးမှာ ယုံက မျက်ရည်မကျရတော့ဘူးလား၊ မငိုရတော့ဘူးလား၊ ဟုတ်လား"

"ကိုယ့်ယောက်ျားကို လုယူသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အတူသွားနေမယ့် မောင့်ကို ယုံက ဂုဏ်ယူပါတယ်ရှင်လို့ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးစေချင်လို့လားဟင်၊ ရှင်လိုချင်တာ အဲဒါလား မောင်"

"ရှင်က ယုံဘဝထဲကို အပြီးအပိုင်ဝင်လာခဲ့သလိုလိုနဲ့ ယုံ အသည်းနှလုံးကို ရော၊ ယုံဘဝကြီး တစ်ခုလုံးကိုပါ တစ်စစ ခြေဖျက်ဆီးရုံနဲ့ အားမရသေးလို့ ဘာတွေများ ထပ်လိုချင်သေးလို့လဲ"

"ယုံဆီက နားလည်မှုလား၊ ကျေအေးမှုလား"

"ယုံ"

သူက ယုံအမည်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ပေမဲ့ ဖန်ဆင်းယုံ ဂရုမစိုက်။ အသည်းနှလုံး တွေ နာကျင်လှပြီ။ ပူလောင်လွန်းလှပါပြီ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ မောင့်ကြောင့်။ မောင့်ကို ရူးရူးမိုက်မိုက် စိတ်ချယုံကြည်မှုတွေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့မိတာကြောင့်။

"အခုချိန်မှာ ယုံ ငိုရုံကလွဲလို့ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ မောင်၊ ယုံကို ပစ်မသွားပါနဲ့လို့ မောင့်ရှေ့မှာ ယုံ ဒူးထောက်တောင်းပန်ရမှာလား။ ရှိခိုးရမှာလား၊ ပြောစမ်းပါဦး မောင်၊ ယုံ ဘယ်လို လုပ်မှ မောင် ကျေနပ်နိုင်မှာလဲဆိုတာ"

ထို့နောက်မှာတော့ မောင့်ထံက ဘာအဖြေစကားမှ မရမီ ဖန်ဆင်းယုံသည် နီးရာခုံမှာ သူမကိုယ်ကို ပစ်လွဲချပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချပစ်လိုက်သည်။ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုခဲ့ရသည့် မျက်ရည်တွေ ထိုနေ့ကတည်းက မစဲနိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ချိန်ထိဖြစ်သော်လည်း မောင်ကတော့ ဖန်ဆင်းယုံထံ ပြန်မလာတော့ပါ။

ဖန်ဆင်းယုံနှင့် ကွာရှင်းခွင့် တောင်းပြီးနောက် မောင်က ဖယောင်းနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖန်ဆင်းယုံ သိခွင့်ရခဲ့သည့်အချိန်က ဖန်ဆင်းယုံ ဆွံ့အ တုန်လှုပ်သွားသည်။

မောင်ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းယုံဆိုသည့် သူမကို ရင်နာနာနှင့် စွန့်ခွာသွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုသည့် အဖြေကို နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ကလေး... ရင်သွေး... သားငယ်။ သူမ မပေးနိုင်သည့် အရာ။ ဒါကြောင့် မောင်က ဖန်ဆင်း ယုံကို စွန့်ပစ်သွားနိုင်ရခြင်းဟု တွေးလာမိပေမဲ့ ထိုကိစ္စတစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း သူမ အချိန်မီ သိနားလည်လာသည်။

သူမတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မသိမမြင်နိုင်သော အရာတွေက အများကြီး ဖြစ်သည်။ တချို့ကို တော့ သူမ မမြင်မတွေ့မိအောင် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ မ သိချင်ဟန်ဆောင်သည်။ ဒါတွေအားလုံး မောင့်ကိုချစ်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။

ဆေးကုသမှုဆိုင်ရာ နည်းပညာပိုင်းမှာ မောင့်ထက် ဖန်ဆင်းယုံက ပို၍ နာမည်သတင်း ကျော်စောသည်။ ပို၍ လူသိများသည်။ ခွဲစိတ်အကူးကု ဆရာဝန်ကြီးများ အဖြစ် ကိုယ်စီ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြ သော်လည်း ဆေးလောကမှာ ဒေါက်တာဖန်ဆင်းယုံ ဆိုသည့် သူမကို လူနာတွေက ပို၍ အားကိုးကြသည်။

တိကျသည်။ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သည်။ ခန့်မှန်းချက်နှင့် ဘယ်သောအခါမှ မ လွဲအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သူအဖြစ် ချီးမွမ်းအားကျ လေးစားကြသည်။ ဖန်ဆင်းယုံကို ပို၍ လူအများ စိတ်ဝင်စားစေသည့် ခွဲစိတ်ကုသမှု တစ်ရပ် ဖြစ်သော နှလုံးအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုမှာ ဖန်ဆင်းယုံ သတင်းက ပို၍ကြီးထွားသည်။

လူနာတွေက သူမထံမှာသာ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။ ထက်မြက် သွက်လက်သော ဖန်ဆင်းယုံ၏ အပြုံးများ၊ မျက်ဝန်းများက အရောင်တ ဖျတ်ဖျတ် လက်နေ၏။ တောက်ပဝင့်ကြွားနေ၏။ လင်မယားချင်း အတူတွဲ သွားကြသည့် အချိန်မှာပင် ဖန်ဆင်းယုံကို အရင်ဦးအောင် နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ဒေါက်တာမဟော်ဆိုသည့် မောင့်ကို နှုတ်ဆက်တာမျိုးလည်း မကြာခဏ ဖြစ်သည်။

ဆေးပညာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲတွေမှာ ဖန်ဆင်းယုံက ဦးဆောင် ဆွေးနွေးရ တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ဝင်ငွေကျပြန်တော့လည်း မောင့်ထက်ပိုသည်။ မော င့်ထက် ပိုတော်သည်။ မောင့်ထက်ပိုပြီး ငွေဝင်သည်။

မောင့်စိတ်ထဲမှာ ဖန်ဆင်းယုံကို အမြဲ ပြိုင်ဆိုင်နေခဲ့သည်။ သူမထက် ပို

တော် ပိုထက်သူ ပိုအောင်မြင်သူ ဖြစ်ရမည်ဟု အမြဲတွေးနေသည်။ တစ်ချိန် ချိန်မှာ ထိုသို့ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည် မျှော်လင့်ထားရင်း ဖန်ဆင်းယုံကို ရေရှည်မှာ အရှုံးပေးရမှာကို စိုးရိမ်စိတ် ပိုရှိသူဖြစ်သည်။

ဤနည်းဖြင့် ဖန်ဆင်းယုံနေရာမှာ တခြားသူတစ်ယောက်ကို လူစားထိုး ကြည့်ခဲ့ပုံရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တန်ဖိုးထားမှုတွေပါ ပြောင်းလဲကုန်ကြ သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ မောင်ကိုယ်တိုင် ဖန်ဆင်းယုံ၏ ဘဝကိုရော သူ့ ဘဝကိုရော မလွဲမသွေ ပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။

ဖန်ဆင်းယုံသည် သူမအခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာထိုင် ရင်း သူမဘဝ အစိတ်အပိုင်း ကားချပ်များကို တစ်စိတ်ချင်း တစ်ပိုင်းချင်း ပြန်လည်တွေးတော မြင်ယောင်ကြည့် နေခြင်းဖြစ်သည်။

"ယုံရယ် မော့ဘဝမှာ မောင်အလိုချင်ဆုံးက မောင်အတောင့်တဆုံးက မောင်နဲ့တူတဲ့ သားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံနဲ့တူတဲ့ သမီးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ် လိုချင်တာပဲကွယ်"

"ယုံလည်း မောင့်လိုပါပဲ အချစ်ရယ်၊ မောင့်ဆန္ဒကို ယုံကိုယ်တိုင် သိပ်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးချင် တယ်ဆိုတာ ယုံပါ၊ ဒါပေမဲ့"

"ကဲပါလေ ယုံလည်း စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့၊ မောင်လည်း ယုံစိတ်မကောင်း အောင် နောက်မပြောတော့ဘူး ဟုတ်လား"

ဖန်ဆင်းယုံ စိတ်ထိခိုက်နေတာကိုကြည့်ပြီး သားသမီးကိစ္စကို မောင့်နှုတ် က ဘယ်သောအခါ မှ ထပ်စခြင်း မပြုတော့သည်မှာ ဒီနေ့ထိဖြစ်သည်။ အခုတော့ မောင်လိုချင် တောင့်တသည့် မောင့်ရင်သွေးကို ဖယောင်းက မွေး ထုတ်ပေးတော့မည်။

ဤကမ္ဘာတွင် မောင့်လောက် ပျော်မည့်သူ ရှိတော့မည်မထင်။ မောင့်

အတွက် သားဦးလေးဟု စဉ်းစားမိတိုင်း ဖန်ဆင်းယုံ ရင်ပွင့်မတတ် နာကြည်းမိသည်။

မိုးက သည်းထန်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း စဲစပြုလာ၏။ ဖန်ဆင်းယုံ တစ် ကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်တုန်ယင်လျက် ရှိနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြတင်းမှ ခွာလိုက်သည်။ ကိုယ်ပေါ်က ရေစိုအဝတ် တွေကို ဖယ်ရှားပြီး ရေချိုးခန်းကို ဝင်ခဲ့သည်။ အေးစက်သော ရေတွေက ဖြူဝင်းနူးညံ့သော ဖန်ဆင်း ယုံ၏ အရေပြားကို ချောမွေ့စွာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွား၏။

မျက်နှာကို မော့လှန်ပြီး ရေပန်းအောက်မှာ ရပ်တန့်လိုက်တော့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာ သည့် အချိန်မှာတော့ အခန်းက အတော်မှောင်နေသည်။

မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဖြူဖွေးစိမ်းဖန့်သော မီးရောင်အောက်မှာ ခြောက်နွမ်းနေသော သစ်ပင် ပန်းပင်တွေကို မြင်ရသည်။ ပန်းပင်တွေ သေ ကုန်သလို ဖန်ဆင်းယုံရင်ထဲက အချစ်တွေ လည်း သေဆုံးကုန်ပြီဟု သိ လိုက်သည်။

အချစ်မဲ့သော ဤအခန်းကြီးက ဖန်ဆင်းယုံအတွက် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမ ဝင်တော့။ ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိ အခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဤအခန်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားခဲ့သည်။ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်စားဖို့ သတိမရ။ ပန်းကန် အိုးခွက်တွေ ဘက်ကို ယောင်၍မျှပင် ခြေဦးမလှည့်မိ။ ဆာလွန်းမက ဆာ လာမှ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ထုပ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ကာ ဝမ်းမီးကို ငြိမ်းစေခဲ့ သည်။

သူမခေါင်းထဲမှာ စိုးမိုးနေသည့် အကြောင်းအရာက တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်သည်။ သူမဘဝ ဖြစ်စဉ်များအကြောင်း မောင့်အကြောင်း ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ မောင့်ကို သူမ မပိုင်ဆိုင်တော့ဟု တွေးလိုက် တိုင်း ဝမ်းနည်း

နာကြည်းမှုတွေ ရင်တစ်ခုလုံး သိပ်သည်း ပြင်းထန်လာသည်။

ရိုက်ခတ်မှုနှုန်းတွေက ကြောက်မနန်းလိလိ။ ဖန်ဆင်းယုံမှာ အဖေမရှိ၊ အမေပဲရှိသည်။ မာမီ ကိုယ်တိုင်က နောက်အိမ်ထောင်နှင့် နိုင်ငံခြားမှာနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဖန်ဆင်းယုံနှင့် မောင် လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရတော့ သမီးဖြစ်သူကို ဖုန်းနှင့် လှမ်းနှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ သူမအတွက် အရာမရောက်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်သည့်အနေဖြင့် မာမီက သူမ ဖန်ဆင်းယုံကို လည်လာဖို့ ပြောပေမဲ့ ဖန်ဆင်းယုံက လက်မခံခဲ့။ ရှောင်ပြေးရအောင် သူမဘက်က မမှားဟု ယုံကြည်သည်။ အမှားလုပ်သူတွေကသာလျှင် ဒီကိစ္စမှာ တာဝန်ရှိသူအဖြစ် မြင်သည်။

ထိုခံယူချက်ဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ အချိန်ပြည့် အာရုံစူးနစ်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှာပဲ အချိန်ကုန်သည်။ လူနာတွေနှင့်နေသည်။ ဆေးရုံမှာပဲ ညအိပ်သည်။ သို့သော်လည်း အာရုံစူးစိုက်မှုတွေက အရင်နှင့် မတူတော့။ စိတ်တွေ ထွေပြားလွန်းသဖြင့် တစ်ကြိမ်မှာ လုပ်ငန်းကိုပါ ထိခိုက်မလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံး အကြီးအကျယ်ဆုံးသော မှားယွင်းမှုကြီးနှင့် မကြုံဆုံလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

ပန်းနုရောင်ကြွရွှနေသည့် ပန်းပွင့်ကြီးတွေ ရေးရေးမျှင်မျှင် ပုံဖော်ထားသည့် လှပလွန်းသော အိပ်ရာကြီးဘေးသို့ ဖန်ဆင်းယုံ ရောက်လာသည်။ အရင်ကတော့ ဒီအခန်းထဲဝင်လာရင် ဖန်ဆင်းယုံ အသည်းနှလုံးတွေ နွေးထွေးနေတတ်သည်။ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်ပကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ အပြုံးလေးတွေ ခိုတွဲနေတတ်သည်။

မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်မဝနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့သည်။ အချစ်သည်းလွန်းသည့် မောင့်ရဲ့ မြတ်နိုးမှု တွေထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရောပါကြည်နူးခဲ့ဖူးသည်။

ချိုလွင်သာယာသော ရယ်မောသံ၊ တီးတိုး စကားသံတွေနှင့် မဆုံးနိုင်သော ချစ်တေးသွားတွေ အကြိမ်ကြိမ် သီဆိုခဲ့ဖူးကြသည်။

ထိုအိပ်ရာကို ဖန်ဆင်းယုံ စိတ်ကြိုက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပြင်ဆင်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း အခုတော့ ထိုအခန်းကိုပဲ ဖန်ဆင်းယုံ မုန်းနေပြီ။ ချောက်ချားကြောက်လန့်နေမိသည့်တိုင် ထိုအိပ်ရာ ထက်မှာ တစ်ကိုယ်တော် တလူးလူး တလိုမ့်လိုမ့် ကြာရှည်စွာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဇွတ်နှစ်ပြီး အိပ်စက် ခဲ့ရသည့် ညတွေ ကြာပဲကြာခဲ့ပါပြီကော။

မိုးက စဲရာက သည်းထန်လာပြန်သည်။ အေးစက်သော အခိုးအငွေ့တွေ လွှမ်းခြုံလာသော အိပ်ခန်းထဲမှာ နွေးထွေးသည့် ရင်ခွင်ကို အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်မိသော ထိုရင်ခွင်အစုံမှာ သူမ အတွက် မဟုတ်တော့ဟု တွေးလိုက်သည့်ခဏမှာ အရပ်ကြိုးပြတ် အိပ်ရာပေါ်သို့ အဝတ်စတစ်ခုနှယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ပျော့ခွေယိုင် ညွတ်လဲကျသွား၏။

အပြင်မှာ မိုးရောလေပါ သည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲ။
